

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. B., narozený xx. xx. xxxx,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 16. 6. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2021, č. j.
OAM-67/LE-BA05-VL18-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 2. 6. 2021, č. j. OAM-67/LE-BA05-VL18-PS-2021, žalovaný rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 9. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce podal dne 1. 6. 2021 v ZZC žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl zajištěn Policií ČR za účelem realizace správního vyhoštění rozhodnutím ze dne 25. 5. 2021, č. j. KRPA-130226-17/ČJ-2021-000022ZZC, když dne 23. 5. 2021 obtěžoval

kolemjdoucí na ulici a zvonil na zvonky na ul. Salmovská 9, Praha, kam byla vyslána hlídka Policie ČR, které se prokázal pouze kuponem na pražskou PID. Žalobce měl podstoupit dechovou zkoušku na alkohol s pozitivním výsledkem 0,60 promile alkoholu v dechu a také byl proveden orientační test na OPL s pozitivním výsledkem na amfetamin a metanfetamin. Následnou lustrací bylo zjištěno, že mu byl ukončen pobyt v roce 2019 a zároveň bylo zjištěno, že je veden Maďarskem v SIS od 18. 2. 2021 do 17. 2. 2024.

II.

Žaloba

2. V žalobě uvedl žalobce, že svůj biometrický cestovní doklad, kde měl mít polské vízum, které bylo platné až do 7. 11. 2021, ztratil dne 23. 5. 2021, tedy v den, kdy byl omezen na osobní svobodě. Žalobce se tak měl nacházet v době zajištění na území ČR legálně, přičemž netušil, že by měl být veden v SIS, zvláště kvůli tomu, že mu bylo uděleno toto polské vízum, s jehož vyřízením nebyl jakýkoliv problém. Z tohoto důvodu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť v době zajištění i v době vydání napadeného rozhodnutí se nacházel v ČR legálně; ovšem pouze kvůli ztrátě cestovního dokladu nemohlo být toto prokázáno. Závěr žalovaného, že musí dojít k zajištění i podle zákona o azylu byl proto dle žalobce v rozporu s tím, že měl platné vízum, a proto považoval za nepravdivé, že by pobýval na území ČR vědomě neoprávněně. Dále žalobce uvedl, že pokud žalovaný opřel své závěry zajištění o skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána až po zajištění, neexistuje jakákoliv zákonná povinnost o mezinárodní ochranu žádat např. ihned po vstupu na území ČR. V tomto směru odkázal na čl. 8 odst. 1 *Procedurální směrnice* (pozn. soudu - *směrnice evropského parlamentu a rady ze dne 26. 6. 2013, 2013/32/EU – dále jako **procedurální směrnice***), z něhož dovodil, že by k takovýmto žádostem nemělo být přistupováno jinak než k těm, které nebyly podány v ZZC. V tomto ohledu žalobce dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44. Za nejasné považoval žalobce tvrzení žalovaného, že zvláštní opatření nemůže být uplatněno (také) kvůli tomu, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v ZZC s údajným cílem vyhnout se správnímu vyhoštění (str. 4). Žalobce k tomu uvedl, že podání žádosti v ZZC upravuje nejen zákon o azylu, ale výslovně o ní hovoří i tzv. *procedurální směrnice*, proto nevidí jakýkoliv problém, proč by podání žádosti o mezinárodní ochranu v tomto zařízení mělo být důkazem toho, že nelze využít zvláštní opatření v jeho případě. Žalobce v tomto nespatořoval jakoukoliv souvislost, a proto považoval rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, neboť výrok žalovaného se opíral o odůvodnění, které ovšem nemělo žádný logický základ. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 24. 6. 2021 projevil žalovaný nesouhlas s podanou žalobou, s tím, že rozhodl zcela na základě zákona. Zdůraznil, že z informací poskytnutých OPKPE Praha mu bylo známo zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a to za účelem realizace správního vyhoštění. Poté žalovaný konstatoval, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení dle zákona o

pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Žalobce měl dle žalovaného pobývat na území ČR již v roce 2020 a nyní od dubna 2021, kdy před svým zadržením a zajištěním dne 25. 5. 2021, pobýval v ČR vědomě nelegálně a o mezinárodní ochranu v ČR požádal až po svém zadržení a zajištění OPKPE Praha, kdy se hrozba vyhoštění stala reálnou. Tato skutečnost dle žalovaného nesvědčí o palčivé potřebě mezinárodní ochrany, naopak to dokazuje účelovost jednání žalobce, kdy se snaží oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění. Tvrzení žalobce, že si nebyl vědom své evidence v systému SIS, považoval žalovaný za rozporné s jeho výpovědí, kdy uvedl, že v prosinci 2020 mu bylo v Maďarsku vydáno vyhoštění na 3 roky a byl označen za nežádoucí osobu pro schengenský prostor. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný na tomto místě odkázal na rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 a ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016. Dále žalovaný v tomto směru odkázal na usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. K námitce žalobce týkající se toho, že žalovaný shledal žádost žalobce jako účelovou ve snaze vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016. K otázce uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, konstatoval žalovaný, že by nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčilo nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázal žalovaný na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí o zajištění). Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba není důvodná.
6. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

7. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
8. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
9. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména to, že žalobci bylo v Maďarsku v prosinci 2020 uděleno správní vyhoštění a byl mu udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru do roku 2024, žalobce i přes tento zákaz přicestoval do schengenského prostoru v dubnu 2021; dále vědomý a neoprávněný pobyt na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu; absenci hlášeného pobytu na území ČR; při zajištění byl žalobce pod vlivem alkoholu (naměřená hodnota 0,60 promile) a byl pozitivně orientačně testován amfetamin a metanfetamin. Žalovaný rovněž upozornil na to, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až po téměř měsíci od přicestování (v dubnu 2021 a zajištěn v květnu 2021), a to až po zadržení Policií ČR; zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC. Rovněž do protokolu o podání vysvětlení dne 25. 5. 2021 žalobce uvedl, že dobrovolně vycestuje a že mu nejsou známe žádné překážky vycestování; v ČR zůstat nechtěl. Z uvedeného tvrzení žalobce žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu nelegálního pobytu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu. Jestliže tak neučinil, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.
10. S tvrzením žalobce ohledně irelevantnosti doby podání žádosti se soud neztotožnil, neboť jak vyplývá z žalobcem citované judikatury, nelze uvažovat o účelovosti podané žádosti ryze na základě doby jejího podání, nicméně soud je i nadále toho názoru, že nic nebrání tomu, aby za individuálních okolností mohla taková skutečnost být vykládána jako vodítko udávající směr pro úvahy a následné závěry o účelovosti takového jednání. V daném případě, kdy žalobce podal žádost za daných okolností (hrozící vyhoštění,

zajištění, nelegální pobyt na území ČR atd.), pak považuje soud výklad této skutečnosti ze strany žalovaného za přiléhavý situaci. Současně s tím nejsou tyto úvahy ani v rozporu s čl. 10 (namísto čl. 8 jak uváděl žalobce) procedurální směrnice, neboť v daném případě se jedná o zajištění, nikoliv o řízení o žádosti samé, tj. účelem zajištění dle zákona o azylu je v případě nutnosti zajistit žadatele pro řízení o jeho žádosti, vzniknou-li důvodné pochybnosti o tom, zda by spolupracoval se správními orgány. Tuto námitku proto považuje soud za nedůvodnou.

11. Rovněž tvrzení žalobce stran ztráty cestovního dokladu a v něm vyznačeného polského víza, opravňujícího žalobce pobývat na území ČR, soud konstatuje, že žalobce tuto svou verzi příběhu nijak neprokázal a zůstává tak pouhou fabulací. Současně s tím soud podotýká, že žalobce měl ihned po zjištění ztráty pasu informovat příslušné orgány a ztrátu svého pasu s vízem nahlásit. Nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, že ke ztrátě mělo dojít v době oběda, přičemž žalobce byl zajištěn až v 18:00 hodin, což mu poskytovalo dostatek času tuto skutečnost ohlásit. Co považuje soud za podstatné v tomto směru, je laxní přístup žalovaného k této situaci, když ten namísto řešení své situace rušil veřejný pořádek, a to pod vlivem alkoholu a jiných návykových látek. Uvedené jednání žalobce nijak nepřispívá k důvěryhodnosti jeho tvrzení o existenci a ztrátě cestovního pasu s vízem. Stejně tak se jeví již samotná existence cestovního dokladu s vízem jako nepravděpodobná vzhledem k uloženému správnímu vyhoštění v Maďarsku. Z uvedených důvodů považuje soud tvrzení žalobce v tomto směru za nevěrohodná.
12. Soud zkoumal také odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že žalobce nerespektoval zákaz vstupu do Schengenského prostoru, když nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění v roce 2020 Maďarskem; pobýval na území ČR vědomě neoprávněně bez cestovního dokladu a povolení k pobytu; neměl na území ČR nikde hlášen pobyt a hrozí reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně setrvat na území ČR a skrývat se, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 A 14/2017 – 31, kde je uvedeno: „*Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku dodržování povinností a je namístě upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ Uvedené závěry považuje soud za aplikovatelné i na nynější případ týkající se žalobce. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. V této souvislosti soud také odkazuje na protokol o podání vysvětlení dne 25. 5. 2021, kde správní orgán zjišťoval splnění podmínek pro uložení zvláštních opatření dle §123b zákona o pobytu cizinců, které byly následně využitelné i pro řízení o zajištění dle zákona o azylu. Soud shledal odůvodnění v této části napadeného rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tyto své závěry poté jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení této otázky zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v správním spise.

13. Nutno dál podotknout, že žalobce ani sám neuvedl žádné ze zvláštních opatření, které by v jeho případě přicházelo v úvahu aplikovat. Namísto toho se spokojil s rozporováním tvrzení o nepřistoupení k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu až v ZZC, aniž by rozporoval další důvody, pro něž nebylo možné zvláštní opatření aplikovat.
14. K žalobcem namítanému nedostatečnému odůvodnění neuložení zvláštních opatření, soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016 – 48 „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto na místě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Jelikož žalovaný odůvodnil dostatečně důvody, pro něž žalobce zajistil, lze s přihlédnutím k citovanému rozsudku dojít k závěru, že za situace, kdy žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření zejména s přihlédnutím k důvodům zajištění, je takové odůvodnění dostatečné, neboť podává uspokojující vysvětlení, proč nemohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření. Soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016 č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
15. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
16. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. července 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.